

virstei", adică mai ușoare, dar care, din păcate, au fost — și sînt încă — submediocre sub raport artistic, incapabile să emoționeze, deci să convingă. Mi-au opus, drept contra-argument, minutele de adevărată desfășurare spirituală petrecute în fața micului ecran, în compania lui Leonard Bernstein. M-am convins încă o dată de un adevăr elementar: *educarea tineretului trebuie încredințată valorilor de primă mână*. Nu prin spectacole interpretate de actori care nu au loc în „piesele mari” și care trebuie să-și îndeplinească norma îi apropiem de copii de teatru (așa cum se practică, încă). Să aducem în

fața copiilor, a tineretului școlar, tot ce are mai valoros scena românească. Dacă ținem la viitorul teatrului (care nu poate fi conceput fără un public receptiv), atunci prețul nu e mare.

De aceea spuneam că obligația revine aproape în egală măsură celor două mari instituții de cultură — școlii și teatrului. Mai ales într-un oraș cu atît de multe teatre cum este Bucureștiul.

Ana Ispas

profesoară la liceul „C. A. Rosetti”

„Mai mult respect față de public”

Una scria pe imensele și atrăgătoare afișe ale Teatrului de Estradă „C. Tănase” și alta se întimpla pe marea scenă a „Sălii Palatului” cu ocazia reprezentării spectacolului Albă ca zăpada și cei șapte... invadatori. „Capul de afiș”, artista emerită Liliana Tomescu. Am un deosebit respect pentru această actriță. Am aplaudat-o la multe spectacole. Aceasta m-a făcut să dau cu plăcere 20 de lei pe un bilet și să mă duc s-o văd, să nu-mi scape nici acest „mare spectacol”. Dar...

După o așteptare penibilă de 20—25 minute de la ora de începere a spectacolului (18.00) au început să sosească... „invadatorii”. Pe drum, însă, o parte din ei, din actorii anunțați pe afiș s-au „mistuit”, și nu au mai ajuns să ne „înfricoșeze” cu talentele lor. Printre cei care s-au „volatilizat” se numărau Aurelian Andreescu, George Enache, Fărămiță Lambru.

Apariția artistei emerite Liliana Tomescu a fost de-a dreptul jenantă, iar „umorul sec” cu care a încercat Radu Zahareșu să ne înveselească nu a stîrnit decît cîteva zimbete indoelnice.

Spectatorii, îmbrăcați corespunzător pentru această primă scenă a Bucureștiului, au plecat, ca niciodată, cu gustul amar pentru timpul pierdut, cu impresia certă a desconsiderării lor de către cei ce au organizat acest spectacol. Pe bună dreptate, atunci cînd s-a tras cortina și s-au aprins luminile în sală, spectatorii nu se hotărau să părăsească fotoliile

și să iasă în foaier, să se îndrepte spre garderobă, pentru că nimeni nu și-a putut imagina că spectacolul s-a terminat. Pe scenă nu apăruseră toți artiștii anunțați, iar sfîrșitul spectacolului nu-l prevăzuse nimeni. A fost de-a dreptul jignitor pentru o sală de 3.200 spectatori să fie poftiți cu insistență la garderobă de către tovarășele plasatoare. M-am întreat atunci: cum este posibil să existe asemenea atitudini față de spectator? Contează oare numai planul financiar și nimic altceva?

Cum se permit asemenea „spectacole” improvizate?

O condiție esențială a muncii noastre, indiferent care ne este profesia, este s-o îndeplinim la cea mai înaltă treaptă... În spectacolul acesta s-au străduiți s-o realizeze astfel Marina Voica, Anda Călugăreanu, formația Cantabile (Sextetul), Olimpia Panciu, care ne-au plăcut. Aceștia n-au nici o vină pentru eșecul (de ansamblu) al reprezentației.

Mi-aș permite să recomand cadrelor competente, conducerii teatrului, chemată să vegheze asupra reprezentării fiecărui spectacol, să aibă răbdare și pentru partea a doua a programelor, să nu permită asemenea improvizată și abateri de la programul fixat. Mi-aș permite să le recomand organizatorilor mai mult respect față de spectator.

Iulia Radu, inginer